

Om niet te verdwalen

Ander werk van Patrick Modiano in vertaling:

- De plaats van de ster* (roman)
- Nachtronde* (roman)
- De ringboulevards* (roman)
- Villa Triste* (roman)
- Trouwboekje* (roman)
- De straat van de donkere winkels* (roman)
- Memory Lane* (roman)
- Een jeugd* (roman)
- Aardige jongens* (roman)
- Verloren wijk* (roman)
- Zondagen in augustus* (roman)
- Verdaagd verdriet* (roman)
- Het circus komt voorbij* (roman)
- Hondelente* (roman)
- Uit verre vergetelheid* (roman)
- Dora Bruder* (roman)
- Onbekende vrouwen* (novellen)
- Kleine Bijou* (roman)
- Nachtelijk ongeval* (roman)
- Een stamboek* (roman)
- In het café van de verloren jeugd* (roman)
- De horizon* (roman)
- Het gras van de nacht* (roman)
- De kleine ballerina* (prentenboek met
Jean-Jacques Sempé)

Patrick Modiano
Om niet te verdwalen

Vertaald door Maarten Elzinga

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2016

Gepubliceerd met steun van het Franse Ministerie
van Buitenlandse Zaken en Internationale Ontwikkeling
en het Institut français des Pays-Bas.

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste, tweede (e-book) en derde druk, 2015;
vierde, gereviseerde druk, 2016

Oorspronkelijke titel *Pour que tu ne te perdes pas dans
le quartier*

Oorspronkelijke uitgever Éditions Gallimard, Frankrijk

Copyright © 2014 Patrick Modiano

Copyright Nederlandse vertaling © 2015 Maarten Elzinga /
Em. Querido's Uitgeverij BV, Spui 10, 1012 WZ Amsterdam

Omslag Brigitte Slangen

Omslagbeeld Elisabeth Perotin

Foto auteur Catherine Hélie © Éditions Gallimard

ISBN 978 90 214 5802 1 / NUR 302

www.querido.nl

De werkelijkheid van de feiten kan ik niet geven,
ik kan er alleen maar de *schaduw* van laten zien.

Stendhal

Bijna niets. Als de beet van een insect waar je aanvankelijk weinig last van hebt. Tenminste, dat zeg je zachtjes tegen jezelf om jezelf gerust te stellen. Rond vier uur 's middags was bij Jean Daragane de telefoon overgegaan, in het vertrek dat hij 'het kantoor' noemde. Hij was ingedommeld op de bank achter in de kamer, buiten bereik van de zon. En dat gerinkel, dat hij al heel lang niet meer gewend was te horen, bleef maar doorgaan. Waarom zo aandringen? Misschien had men aan het andere eind van de lijn vergeten op te hangen. Ten slotte stond hij op en liep naar het deel van de kamer dat nog in de brandende zon lag, bij de ramen.

'Ik zou graag de heer Jean Daragane spreken.'

Een weke, onheilspellende stem. Dat was zijn eerste indruk.

'Meneer Daragane? Hoort u mij?'

Daragane wilde ophangen. Maar wat had dat voor zin? De telefoon zou opnieuw overgaan, en nooit meer ophouden. En tenzij hij domweg het snoer van de telefoon doorsneed...

'Daar spreekt u mee.'

'Het gaat om uw adresboekje, meneer.'

Hij had het een maand geleden laten liggen in

een trein naar de Côte d'Azur. Ja, het moest wel in die trein zijn gebeurd. Waarschijnlijk was het adresboekje uit zijn vestzak gegleden toen hij daar zijn kaartje uit haalde om het aan de conducteur te laten zien.

'Ik heb een adresboekje gevonden met uw naam erop, meneer.'

Op het grijze kaft stond: BIJ VERLIES S.V.P. STUREN NAAR. En op zeker moment had Daragane daar onwillekeurig zijn naam, adres en telefoonnummer onder gezet.

'Ik kan het even bij u langsbrengen. Wanneer u maar wilt.'

Ja, beslist een weke, onheilspellende stem. Zelfs een beetje de toon, dacht Daragane, van een chanteur.

'Ik zou u liever op een andere plek ontmoeten.'

Hij had geprobeerd zijn onbehagen van zich af te zetten. Maar hoewel hij een onverschillige toon had willen aanslaan, leek zijn stem opeens alle klank te hebben verloren.

'Zoals u wilt, meneer.'

Er viel een stilte.

'Het is wel jammer. Ik ben vlak bij u in de buurt. Ik had het graag persoonlijk aan u overgedragen.'

Daragane vroeg zich af of die man soms voor zijn huis op de stoep stond en daar misschien zou blijven staan tot hij zelf naar buiten kwam. Hij moest zich zo gauw mogelijk van hem ontdoen.

'Laten we elkaar morgenmiddag ontmoeten,' zei hij ten slotte.

'Zoals u wilt. Maar dan in de buurt van mijn werk. Ergens bij het gare Saint-Lazare.'

Hij had bijna opgehangen, maar wist zich te beheersen.

'Weet u waar de rue de l'Arcade is?' vroeg de man. 'We zouden in een café kunnen afspreken. Rue de l'Arcade nummer 42.'

Daragane schreef het adres op. Hij haalde opgelucht adem en zei: 'Heel goed, meneer. Nummer 42 van de rue de l'Arcade, morgen om vijf uur 's middags.'

Toen hing hij op zonder een antwoord af te wachten. Hij had er meteen spijt van dat hij die man zo bars te woord had gestaan, maar dat lag waarschijnlijk aan de voor eind september ongewone hitte, die Parijs al een paar dagen teisterde en zijn eenzaamheid versterkte. Hij was erdoor gedwongen tot zonsondergang in die kamer te blijven. Bovendien was de telefoon al maanden niet meer overgegaan. En hij vroeg zich af wanneer hij de mobiele telefoon, die op zijn bureau lag, voor het laatst had gebruikt. Hij wist amper hoe het apparaat werkte en drukte vaak op de verkeerde toetsen.

Als die onbekende man hem niet had gebeld, dan zou hij nooit meer aan dat boekje hebben gedacht. Hij had geprobeerd zich de namen te herinneren die erin stonden. Een week geleden had hij het zelfs helemaal willen reconstrueren en was hij begonnen, op een leeg blad papier, met het op-

stellen van een lijst. Maar hij had het blad al gauw verscheurd. Geen van die namen was van een van de mensen die iets in zijn leven hadden betekend en van wie hij nooit een adres of telefoonnummer had hoeven noteren. Hij kende ze uit zijn hoofd. In dat boekje stonden alleen zogenaamd professionele relaties en een paar 'nuttige adressen'. Alles bij elkaar niet meer dan dertig namen, waaronder verscheidene die hij zou hebben moeten schrappen, aangezien ze niet meer werden gebruikt. Het enige wat hem na het verlies van dat boekje zorgen baarde, was dat zijn eigen naam en adres erop stonden. Hij kon natuurlijk verstek laten gaan en die man voor niets laten wachten op nummer 42 van de rue de l'Arcade. Maar dan zou er toch iets in de lucht blijven hangen, een bepaalde dreiging. Hij had vaak gedroomd, op een van die stille, eenzame middagen, dat de telefoon ging: een zachte stem die een afspraak met hem wilde maken. Hij herinnerde zich de titel van een roman die hij ooit had gelezen: *De tijd van de ontmoetingen*. Misschien was die tijd voor hem nog niet voorbij. Maar die stem van daarstraks boezemde hem weinig vertrouwen in. Een stem die tegelijkertijd week en onheilspellend klonk. Ja.

★

Bij de Madeleine vroeg hij de taxichauffeur hem te laten uitstappen. Het was minder warm dan de

vorige dagen en lopen ging best, zolang je maar op de stoep aan de schaduwkant bleef. Hij volgde de rue de l'Arcade, die er in het zonlicht stil en verlaten bij lag.

Hij was sinds een eeuwigheid niet meer in dat deel van de stad geweest. Hij herinnerde zich dat zijn moeder daar in de buurt in een theater speelde en dat zijn vader helemaal aan het eind van de straat een kantoor had, op nummer 73 van de boulevard Haussmann. Hij was verbaasd dat hij zich het nummer nog herinnerde. Maar dat hele verleden was in de loop van de tijd zo doorschijnend geworden... een nevel die in het zonlicht verdampte.

Het café bevond zich op de hoek van rue de l'Arcade en de boulevard. Een lege zaal, en een lang buffet met stellages en rekken, als in een zelfbedieningszaak of een ouderwetse Wimpy. Daragane nam plaats aan een van de tafeltjes achterin. Zou die onbekende man wel komen opdagen? De deuren stonden allebei open, vanwege de hitte. De ene kwam uit op de straat, de andere op de boulevard. Aan de overkant van de straat zag hij het gebouw op nummer 73... Hij vroeg zich af of een van de ramen van het kantoor van zijn vader zich misschien aan deze kant van het gebouw bevond. Op welke verdieping? Maar de herinneringen vervaagden weer, als zeepbellen of flarden van een droom die bij het wakker worden in het niets verdwijnen. Zijn geheugen zou waarschijnlijk beter functioneren in het café aan de rue des Mathurins,

tegenover het theater, waar hij altijd op zijn moeder wachtte, of in de buurt van het gare Saint-Lazare, een wijk waar hij vroeger vaak kwam... Ach, welnee. Natuurlijk niet. Het was niet meer dezelfde stad.

'De heer Jean Daragane?'

Hij had de stem herkend. Voor hem stond een man van een jaar of veertig, vergezeld door een dame die jonger was dan hij.

'Gilles Ottolini.'

Het was dezelfde stem, week en onheilspellend. Hij wees naar de jongedame: 'Een vriendin... Chantal Grippay.'

Daragane bleef roerloos zitten, zonder hun zelfs maar een hand te geven. Ze gingen naast elkaar tegenover hem zitten.

'Neemt u ons niet kwalijk... We zijn een beetje laat...'

De man had een ironische toon aangeslagen, vermoedelijk om zich een houding te geven. Ja, het was dezelfde stem, met een licht, bijna onhoorbaar zuidelijk accent dat Daragane de vorige dag aan de telefoon niet was opgevallen.

Een ivoorkleurige huid, zwarte ogen, een adelaarsneus. Het gezicht was smal, van voren even scherp als van opzij.

'Ziehier uw eigendom,' zei hij tegen Daragane, op dezelfde ironische toon, als om te verbergen dat hij zich niet op zijn gemak voelde.

En hij haalde het adresboekje uit zijn binnen-

zak. Hij legde het op tafel en bedekte het met de palm en de gespreide vingers van zijn hand. Het leek of hij wilde verhinderen dat Daragane het zou pakken.

De jongedame hield zich een beetje op de achtergrond, misschien om niet de aandacht op zich te vestigen. Het was een brunette van een jaar of dertig, met halflang haar. Ze droeg een zwarte blouse en een zwarte pantalon. Ze wierp een bezorgde blik op Daragane. Even vroeg hij zich af, vanwege haar brede jukbeenderen en schuinstaande ogen, of ze van Vietnamese of Chinese afkomst was.

‘En waar heeft u dat boekje gevonden?’

‘Het lag op de grond, onder een bank in het buffet van het gare de Lyon.’

Hij reikte hem het boekje aan. Daragane stopte het in zijn zak. Inderdaad, hij herinnerde zich dat hij op de dag waarop hij naar de Côte d’Azur vertrok, te vroeg op het gare de Lyon was gearriveerd en in het buffet op de eerste verdieping was gaan zitten.

‘Wilt u iets drinken?’ vroeg de man die Gilles Ottolini heette.

Daragane kreeg zin om direct op te stappen. Maar hij bedacht zich.

‘Een Schweppes.’

Ottolini wendde zich tot zijn vriendin: ‘Ga maar eens kijken of je iemand kunt vinden om de bestelling op te nemen. Voor mij een koffie,’ zei hij.

Ze stond meteen op. Ze was het schijnbaar gewend hem te gehoorzamen.

'Dat moet vervelend voor u zijn geweest, dat u dat adresboekje kwijt was...'

Hij vertrok zijn mond in een vreemde glimlach, die een ongemanieerde indruk maakte op Daragane. Maar misschien was het alleen maar onhandigheid of schroom.

'Weet u,' zei Daragane, 'ik telefoneer vrijwel nooit meer.'

De man wierp hem een verbaasde blik toe. De vriendin kwam terug en ging weer op haar plaats zitten.

'Er wordt niet meer bediend. Ze gaan zo sluiten.'

Het was voor het eerst dat Daragane haar iets hoorde zeggen. Ze had een hese stem, zonder het lichte zuidelijke accent van de man naast haar. Meer een Parijs accent, voor zover dat nog iets betekent.

'Werkt u hier in de buurt?' vroeg Daragane.

'Bij een reclamebureau, in de rue Pasquier. Bureau Sweerts.'

'En u ook?'

Hij had zich tot de vriendin gericht.

'Nee,' zei Ottolini, zonder haar de tijd te geven om te antwoorden. 'Momenteel heeft ze niets omhanden.' En weer die verkrampde glimlach. De jongedame glimlachte ook even.

Daragane wilde zo gauw mogelijk afscheid ne-

men. Als hij dat nu niet meteen deed, zou het dan nog lukken hen af te schudden?

'Ik zal maar open kaart met u spelen...' Hij boog zich voorover naar Daragane, en zijn stem klonk nu bijna schrill.

Daragane kreeg hetzelfde gevoel als de vorige avond aan de telefoon. Ja, die man was opdringerig als een insect.

'Ik ben zo vrij geweest uw adresboekje door te bladeren... Gewoon uit nieuwsgierigheid...'

De dame keek een andere kant op en leek net te doen of ze niets hoorde.

'Dat neemt u me toch niet kwalijk?'

Daragane keek hem recht in de ogen. De ander weerstond zijn blik.

'Waarom zou ik u dat kwalijk nemen?'

Een stilte. Ten slotte sloeg de man zijn ogen neer. Toen, met dezelfde snijdende stem: 'Ik ben in uw adresboekje iemands naam tegengekomen. Ik had gehoopt dat u me informatie over hem wilt verschaffen...'

Hij klonk nu bijna nederig.

'Neemt u me niet kwalijk dat ik zo indiscreet ben...'

'Over wie gaat het?' vroeg Daragane met tegenzin.

Hij voelde opeens de behoefte op te staan en met een paar snelle passen naar de deur aan de kant van de boulevard Hausmann te lopen. En de frisse buitenlucht in te ademen.

'Over een zekere Guy Torstel.'

Hij had elke lettergreep van die voor- en achternaam heel duidelijk gearticuleerd, als om het sluimerende geheugen van zijn gesprekspartner te stimuleren.

'Hoe zegt u?'

'Guy Torstel.'

Daragane haalde het adresboekje uit zijn zak en sloeg het op bij de letter T. Nee, de naam Guy Torstel, die boven aan de bladzij stond, riep niets bij hem op.

'Ik zou niet weten wie dat kan zijn.'

'Echt niet?'

De man leek teleurgesteld.

'Er staat een telefoonnummer bij met zeven cijfers,' zei Daragane. 'Dan is het dus van minstens dertig jaar geleden...'

Hij bladerde verder. Alle andere telefoonnummers waren wel degelijk recenter, met tien cijfers. En hij gebruikte dat adresboekje pas sinds vijf jaar.

'Zegt die naam u niets?'

'Nee.'

Een paar jaar tevoren zou hij de beminnelijkheid hebben getoond die iedereen van hem kende. Hij zou hebben gezegd: 'Geef me de tijd om dit raadsel op te lossen...' Maar die woorden kwamen niet over zijn lippen.

'Het is in verband met een zaak waar ooit iets over in de krant heeft gestaan. Ik heb er aardig wat documentatie over verzameld,' ging de man ver-

der. 'Die naam wordt genoemd. Vandaar...'

Hij scheen plotseling het gevoel te hebben zich te moeten verdedigen.

'Wat was dat voor zaak?'

Daragane had die vraag werktuiglijk gesteld, alsof hij onwillekeurig verviel in zijn oude hoffelijke manieren.

'Het is al heel lang geleden. Ik zou er een artikel over willen schrijven... Ik ben begonnen als journalist, weet u...'

Maar de aandacht van Daragane verslapte. Hij moest zich nu echt zonder plichtplegingen uit de voeten maken, anders zou die man hem nog z'n hele leven gaan vertellen.

'Het spijt me zeer,' zei hij. 'Ik ben die Torstel vergeten... Op mijn leeftijd laat je geheugen je soms in de steek... Helaas moet ik nu gaan...'

Hij stond op en gaf hun allebei een hand. Ottolini wierp hem een woedende blik toe, alsof Daragane hem had beledigd en hij op het punt stond hem stevig van repliek te dienen. De vriendin zat erbij met neergeslagen ogen.

Hij liep naar de wijd openstaande glazen deur die op de boulevard Haussmann uitkwam, in de hoop dat de man hem niet zou tegenhouden. Buiten haalde hij diep adem. Wat een dwaas idee, die afspraak met een onbekende man, terwijl hij al drie maanden niemand had gesproken en het hem daarbij helemaal niet zo slecht verging. Integendeel. Hij had zich nog nooit zo onbezwaard

gevoeld als nu hij alleen was, en 's morgens of 's avonds kende hij merkwaardige momenten van geëxalteerdheid, alsof alles nog mogelijk was en het avontuur, zoals in die oude filmtitel, om de hoek op hem wachtte... Zelfs in de zomers van zijn jeugd had het leven hem niet zo bevrijd geleken van alle zwaarte als sinds het begin van deze zomer. Maar 's zomers hangt alles in het luchtledige – een 'metafysisch' seizoen, zoals zijn oude filosofieleraar, Maurice Caveing, wel eens zei. Vreemd, hij herinnerde zich de naam Caveing, maar hij wist niet meer wie die Torstel was.

De zon scheen nog, en een licht briesje bracht wat verkoeling. Op dat uur was de boulevard Haussmann uitgestorven.

In de loop van de afgelopen vijftig jaar was hij hier vaak langsgekomen, als kind al, toen zijn moeder hem meenam naar het Printemps-warenhuis iets verderop aan de boulevard. Maar die avond leek het een vreemde stad. Hij had alle banden verbroken die hem nog met haar konden verbinden, of anders was het de stad zelf die hem had verstoten.

Hij ging op een bankje zitten en haalde zijn adresboekje tevoorschijn. Hij was van plan het te verscheuren en de snippers in de groene plastic prullenbak naast het bankje te deponeren. Maar hij aarzelde. Nee, hij zou het straks wel doen, thuis, in alle rust. Hij bladerde verstrooid door het boekje. Er was geen enkel nummer bij dat hij zou

willen intoetsen. En trouwens, op de paar nummers na die ontbraken, die belangrijk voor hem waren geweest en die hij nog uit zijn hoofd kende, zou hij geen gehoor meer krijgen.

Om negen uur 's morgens ging de telefoon. Hij was net wakker.

'Meneer Daragane? Gilles Ottolini.'

De stem leek hem minder agressief dan de vorige dag.

'Het spijt me zeer, hoe het gisteren ging... Ik had de indruk dat ik u verveelde.'

Het klonk beleefd, zelfs eerbiedig. De insectachtige opdringerigheid, die Daragane zo had gehinderd, was helemaal verdwenen.

'Gisteren... had ik u nog achterna willen lopen... U was zo plotseling vertrokken...'

Een stilte. Maar die had nu niets onheilspellends.

'Weet u, ik heb een paar van uw boeken gelezen. Met name *De duisternis van de zomer*...'

De duisternis van de zomer. Het duurde even voor hij beseftte dat hij inderdaad een roman met die titel had geschreven. Zijn eerste boek. Dat was zo ver weg...

'Ik vond het heel goed, *De duisternis van de zomer*. Die naam... die in uw adresboekje staat en waar we het over hebben gehad... Torstel... die komt ook voor in *De duisternis van de zomer*.'

Daragane kon zich er niets van herinneren. Net zomin als van de rest van het boek.

‘Weet u dat zeker?’

‘U noemt die naam, dat is alles...’

‘Ik zou *De duisternis van de zomer* moeten herlezen. Maar ik heb er niet één exemplaar meer van.’

‘Ik zou u het mijne kunnen lenen.’

De stem van de man leek nu scherper te klinken, op het brutale af. Maar waarschijnlijk vergistte hij zich. Wanneer je te lang alleen bent geweest – sinds het begin van de zomer had hij niemand meer gesproken – word je achterdochtig tegenover je medemens, en dan is de kans groot dat je de mensen verkeerd beoordeelt. Welnee, zo gemeen zijn ze niet.

‘We hebben gisteren niet de tijd gehad om in details te treden... Maar wat wilt u eigenlijk met die Torstel...’

Daragane had zijn opgeruimde toon hervonden. Je hoefde alleen maar met iemand te praten. Het was een beetje als gymnastiekoefeningen om je spieren soepel te maken.

‘Hij schijnt betrokken te zijn geweest bij een misdrijf. De volgende keer zal ik u alle documenten laten zien... Ik heb u al gezegd dat ik er een artikel over schreef...’

Dus die man wilde hem terugzien. Waarom ook niet? Al een tijdje riep de gedachte dat er nieuwe mensen in zijn leven zouden kunnen komen een

zekere weerstand bij hem op. Maar op andere momenten merkte hij dat hij daar nog steeds voor openstond. Het hing van de dag af. Ten slotte zei hij: 'Nou, en wat kan ik voor u doen?'

'Ik moet twee dagen weg voor mijn werk. Ik bel u als ik terug ben. Dan kunnen we afspreken.'

'Als u wilt.'

Hij was in een andere stemming dan gisteren. Hij was vast onrechtvaardig geweest tegenover die Gilles Ottolini, hij had hem in een ongunstig licht gezien. Dat kwam door die rinkelende telefoon, die hem de vorige middag bruusk uit zijn slaap had gehaald... Hij had dat geluid de afgelopen maanden zo zelden gehoord dat hij ervan geschrokken was en het net zo bedreigend had gevonden als wanneer er 's morgens vroeg iemand op zijn deur zou hebben geklopt.

Hij had geen zin om *De duisternis van de zomer* te herlezen, ook al zou hij vast het gevoel hebben dat die roman door iemand anders was geschreven. Hij zou Gilles Ottolini gewoon vragen de pagina's waar die Torstel werd genoemd voor hem te kopiëren. Zou dat genoeg zijn om iets bij hem wakker te maken?

Hij sloeg het adresboekje open bij de letter T, onderstreepte met een blauwe balpen 'Guy Torstel 423 40 55' en zette bij de naam een vraagteken. Hij had al die bladzijden ooit overgeschreven uit een vorig adresboekje, en daarbij steeds de namen van de overledenen en de niet meer gebruikte num-

mers weggelaten. En dat die Guy Torstel boven aan de pagina was terechtgekomen, lag vermoedelijk aan een moment van verstrooidheid. Hij zou dat adresboekje, dat waarschijnlijk wel dertig jaar oud was, moeten terugvinden, dan zouden de herinneringen misschien ook terugkeren, wanneer hij die naam zou zien staan tussen de andere namen uit het verleden.

Maar vandaag kon hij de moed niet opbrengen om zijn kasten en laden te doorzoeken. En al helemaal niet om *De duisternis van de zomer* nog eens te lezen. Hij las trouwens al geruime tijd nog maar één auteur: Buffon. Hij laafde zich aan de heldere stijl, en het speet hem dat hij niet door hem was beïnvloed en geen romans had geschreven met dieren als hoofdpersonen, of zelfs bomen of bloemen... Stel dat iemand hem had gevraagd welke schrijver hij het liefst had willen zijn, dan zou hij tegenwoordig zonder aarzelen hebben geantwoord: een Buffon van de bomen en de bloemen.

De telefoon ging 's middags, om dezelfde tijd als de vorige dag, en hij dacht dat het weer Gilles Ottoni zou zijn. Maar nee, de stem van een vrouw.

'Chantal Grippay. Herinnert u zich? We hebben elkaar gisteren gezien, samen met Gilles... Ik wil u niet storen...'

Haar zwakke stem ging haast verloren in de ruis die op de lijn zat.

Een stilte.

'Ik zou u graag willen zien, meneer... Ik wil u spreken over Gilles...'

Nu klonk de stem dichterbij. Die Chantal Grippay had haar schroom blijkbaar overwonnen.

'Toen u gisteren was vertrokken, was hij bang dat u boos op hem was. Hij is twee dagen in Lyon voor zijn werk... Zouden we elkaar misschien morgen aan het eind van de middag kunnen zien?'

De toon waarop ze sprak klonk opeens een stuk zelfverzekerder, als een duiker die een moment heeft gearzeld voordat hij de sprong waagde.

'Tegen zes uur, schikt dat u? Mijn adres is rue de Charonne 118.'

Daragane noteerde het op de bladzijde waar ook de naam 'Guy Torstel' stond.